

Published at: <https://shiptogaza.se/sv/texts/deras-m%C3%B6rdare-g%C3%A5r-fria>

Date: 2012-12-10 - PDF generated at: 2019-06-25 00:11

Copyrights: Ship to Gaza (Sweden), 2019

Deras mördare går fria

Författare:

Mattias Gardell

Av: Mattias Gardell

Publicerad i Aftonbladet 31 maj 2010

Natten till den 31 maj 2010 attackerade israelisk militär en civil biståndskonvoj på väg till Gaza med återuppbyggnadsmaterial och medicin. Attacken riktades först mot passagerarfärjan Mavi Marmara för att hindra de sextio journalisterna ombord att rapportera om överfallet. Nio passagerare mördades. Två av dem sköts ihjäl innan angriparna bordade fartyget. Obduktionerna visar att övriga avrättades på nära håll. De sköts i ryggen, bakhuvudet, mellan ögonen, ofta med fyra, fem skott.

I svensk press förblev de mördade anonyma, beskrivna som turkar eller islamister, utan namn, familjer, yrken och levnadshistorier. Alla utom den 19-årige studenten Furkan Dogan, som ville studera vidare i Uppsala, hade barn. Sammanlagt blev 28 barn faderslösa den natten. Trots att morden fångades på film går mördarna än i dag fria.

Varför valde Israel att betrakta en internationell biståndsflootta som ett existentiellt hot som bäst möttes med massivt militärt överväld långt ute på internationellt vatten? Israel visste exakt vad Ship to Gaza/Frihetsflottan bar med sig i lastrummen: avsaltninganläggningar, elektriska rullstolar, prefabricerade hus, mediciner och skolmaterial. Allt hade inspekterats av tullmyndigheter och protokollen var offentliggjorda.

Hade det funnits vapen ombord hade de garanterat visats upp i stället för de bilder på skruvmejslar, köksknivar och flaggpinnar som kablades ut i världspresen. Passagerarnas namn och passuppgifter var i laga ordning deklarerade. Hade de varit islamistiska terrorister och inte parlamentsledamöter, kulturarbetare och fredsaktivister från 40 länder skulle de knappast ha släppts.

Inte heller var Frihetsflottan mer radikal än FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna. EU, FN och en majoritet av världens demokratier, inklusive Sverige, var överens om att den då treåriga blockaden mot Gazas civilsamhälle var oförenlig med folkrätten och måste hävas. Gazas invånare har samma rätt som invånarna i alla andra samhällen att försörja sig själva och fritt färdas över sitt lands gränser.

Anledningen till den oprovocerade attacken bör i stället sökas i den interna israeliska konflikten kring vad Israel är och bör vara: mellan ett högerisraeliskt perspektiv som ser Israel som en etnokratisk stat med koloniala besittningar och apartheidlagar och ett vänsterisraeliskt perspektiv som vill se Israel som en

demokrati utan kolonier och med lika rättigheter för alla, oberoende av etnicitet och religionstillhörighet. För högern är det viktigt att positionera Israel som landet ovan lagen, ty om Israel skulle följa folkrätten och FN:s beslut skulle landet tvingas häva ockupationen, sluta kolonisera stulen mark och låta de palestinier som fördrivits återvända hem.

Att attackera en fredlig biståndsflotta på internationellt vatten blev ett sätt att visa världen att de kan göra vad som helst och komma undan med det. Ett högt spel, men de har klarat sig utan påföljd efter värre brott mot folkrätten än så. För den demokratiska opinionen i Israel som förgäves väntat på att FN skall sätta kraft bakom sina proklamationer om en rättvis och därmed hållbar fred, blev det likaledes logiskt att stödja Frihetsflottan. Attacken fördömdes av BTsalem, Kvinnor för fred, Gush Shalom och i stora demonstrationer ? som anfördes av extremhögerens våldsmän ? i Tel Aviv och utanför det fängelse där passagerarna hölls illegalt frihetsberövade.

Under det år som gått har mycket hänt, medan annat förblivit sig likt. I regionen pågår prodemokratiska folkuppror där människors frihetslängtan sprängt rädslans bojar. Den av Israel och Förenta staterna uppbackade diktatorn Mubarak har fallit i grannlandet Egypten. Den arabiska våren bär med sig löftet att tyrannerna skall störtas, en efter en.

Medan den högerisraeliska regimen vändas inför utsikten att inte längre utgöra Mellanösterns enda demokrati, gläds den vänsterisraeliska opinionen åt detsamma. För den värld som sympatiserar med den arabiska frihetskampen och har gripit in för att skydda civila i Libyen blir det svårt att förklara varför alla araber borde få leva i frihet, utom dem som stängts in i Gaza, eller varför just Gazas civila inte skall skyddas mot militärt övervåld.

Vad gäller Israel/Palestina är mycket som förut. Netanyahu-regimen fortsätter bygga illegala kolonier, nya apartheidlagar har antagits och blockaden mot Gaza är kvar. Arbetslösheten har stigit till 50 procent, över 80 procent av befolkningen är ännu biståndsberoende, drygt 90 procent av företagen är utslagna, inklusive jordbruk och fiskeri. Det saknas fortfarande elektricitet, mediciner, skolor, rent vatten och avlopp. Enligt Valerie Amos, FN:s chef för humanitärt bistånd, går den fortsatta blockaden särskilt ut över Gazas barn vars rätt till utbildning, hälsa och trygghet allvarligt eftersatts.

Efter den första Frihetsflottan lättade Israel något på blockaden. Tidigare förbjudna varor som chips, kött och koriander får föras in, men FN och biståndsorganisationer som Oxfam och Diakonia rapporterar att endast en rännil av det invånarna i Gaza behöver för att återuppbygga sitt samhälle tillåts passera gränsen. Det råder ingen fri handel, företagen kan inte importera och exportera och människor äger ingen rätt till fri rörlighet.

Det styrande militärrådet i Egypten har aviserat att gränsövergången vid Rafah skall öppnas. Fast inte för handelsvaror eller män under 40 år. Hur länge gränsen förblir öppen går inte att sia om. På vilka villkor gränsen kommer att öppnas och stängas är inte upp till Gazas befolkning, som förblir beroende av grannstaternas relativa välvilja.

Gazas kust gränsar emellertid inte mot någon stat. Här finns en öppning för det fria flöde av människor och varor som sägs vara förutsättningen för utveckling och den fria världens signum. Våren 2011 upprepade UNWRA:s talesperson Christoffer Gunnes FN:s krav på omedelbara ingripanden för att häva Israels blockad mot Gaza och underströk att världen letar efter nya strategier för att ända den humanitära krisen i området. Frihetsflottan har hittat en sådan strategi: bryt den illegala blockaden till havs.

I avvaktan på att FN skall omvandla ord till handling axlar Frihetsflottan det ansvar våra regeringar har försummat. Vi seglar igen. Denna gång kommer vi starkare. Icke-statliga gräsrotskampanjer i Australien, Belgien, Danmark, England, Frankrike, Grekland, Irland, Italien, Kanada, Nederländerna, Norge, Schweiz, Skottland, Spanien, Sverige, Turkiet, Tyskland och USA står bakom Frihetsflottan II som också fått avsevärt stöd i Asien, Afrika, Latinamerika och av den arabiska vårens aktivister i Nordafrika.

Principerna är desamma: aktionen är partipolitiskt och religiöst obunden, den riktar sig till civilsamhället, från människa till människa och bygger på ickevåld. Vi kommer utan andra vapen än medmänsklighet och solidaritet. Vi delar Jasminrevolutionärernas beslutsamhet att inte ge efter för dem som med vapenmakt försöker kväva frihetens låga. Rättvisa är mäktigare än svärdet.

Filmade ? sköts ihjäl

Furkan Dogan, f. i New York 1991, uppväxt i Kayseri, Turkiet. Gick sista året på gymnasiet och ville studera Freds- och konfliktforskning vid Uppsala universitet. Avrättades med fem skott på 45 cm håll, när han filmade överfallet.

Dödad med fyra skott

Cengiz Akyüz, f. 1969 i Midyat. Dekorator och byggnadsarbetare som gillade att simma och spela schack. Reste för att hjälpa till med återuppbyggnaden i Gaza. Dödades med fyra skott. Efterlämnar hustru, två döttrar och en son.

Mördad med fyra skott

Ibrahim Bilgen, f. 1949 och bosatt i Siirt. Elektriker och ingenjör som reste för att bidra till återuppbyggnaden av Gazas elförsörjningssystem. Dödades med fyra skott. Efterlämnar hustru och sex barn.

Dog i sin hustrus famn

Çetin Topçuoğlu, f. 1956 och bosatt i Adana. Flerfaldig mästare i taekwondo. Tränare för turkiska landslaget i taekwondo och aktiv i sport- och fritidsverksamhet för ungdomar. Dödades med tre skott på nära håll och dog i sin hustrus famn. Efterlämnar hustru och ett barn.

Träffad av fem skott

Fahri Yaldiz, f. 1968 och bosatt i Adiyaman där han arbetade som brandman. Fahri blev tidigt föräldralös och försörjde sina mindre syskon. Ville därför ge bistånd till föräldralösa i Gaza. Avrättades med fem skott. Efterlämnar hustru och fyra barn.

Avrättad på nära hållCengiz Songür, f. 1962 och bosatt i Izmir. Drev en textilbutik och älskade att läsa skönlitteratur och poesi. Reste till Gaza för att arbeta med föräldralösa barn. Avrättades på nära håll. Dog med ett brev från en av hans döttrar i handen. Efterlämnar hustru och sju barn.

Efterlämnar fyra barn

Ali Haydar Bengi, f. 1970 i Diyarbakir. Litteraturvetare, översättare och pedagog som studerat vid al-Azharuniversitetet i Kairo. Arbetade för ett utbildnings- och kulturcentrum och som mobilreparatör. Efterlämnar hustru och fyra barn, varav två femåriga tvillingar.

Hjälpte sårad ? dödad

Necdet Yildrum, f. 1978 i Istanbul. Utbildad apotekare som arbetade på IHH:s avdelning för medicinskt bistånd till katastrofområden. Ingick i sjukvårdsteamet på Marvi Marmara och dödades då han bar ner en sårad man. Efterlämnar hustru och en tvåårig dotter.

Fotograferade ? sköts

Cevdet Kiliçlar, f. 1972. Journalist och fotograf som ansvarade för medierummet på Mavi Marmara. Tidigare utrikeskorrespondent i södra Afrika där han också varit volontär i olika biståndsprojekt. Avrättades på nära håll när han fotograferade attacken. Efterlämnar hustru och två barn.

[1] [2]

Links

[1] <https://shiptogaza.se/print/1333>

[2] <https://shiptogaza.se/printpdf/1333>